

Друг-оптиміст

Михайло Білецький

Зустрів Ілько дружка
За десять літ розлуки.
— Ну, як живеш? — гука,
Потискуючи руку. —
Ану лишень пройдиш,
Хоч як ти виглядаєш!
Та не впади, дивись...
Ти, бачу, шкутильгаєш.
Проте міцний як дуб!
Не постарів, нівроку...
Щоправда, виліз чуб
І сіпається око...
Зубів також нема,
Знать, кепсько шлунок травить!
Що без зубів — дарма —
Залізні можна вставить...
В цілому ж молодець —
Хоч зараз під вінець!
Ну, хай живе!
Бувай!
Я кваплюсь на трамвай...
Мчу на каток, на лід,
Боюсь, щоб не спізнився!..
А друг йому услід:
— Бодай ти провалився!